

ATSOA ETA ARKAKUSOA.¹

Gure goiko bizitzan
 Bizi zan atsoa
 Zan elizarakoia
 Zan Jaungoikozkoa.
 Beti mar-mar zegoan
 Echean, elizan,
 Beti paternosterrak
 Esaten ari zan.
 Ez zituen utzitzen
 Zer nai gerta zedin,
 Naiz katarroa izan,
 Naiz sabelean miñ,
 Egunoroko meza,
 Errosarioa,
 Eta bezper-ondoren
 Zan kalbarioa;
 Baña zuen gaisoak
 Eraman chikia,
 Edozein gauzak zuen
 Estutzen guztia.
 Egun batez ari zan
 Errabiz atsoa
 Ezin arrapaturik
 Gonan kukusoa;
 Zital orrek ez dirak,

Zegoan esaten,
 Oean, ez kanpoan,
 Pakerik ematen;
 Ez diat igarotzen
 Beñere egunik
 Jaungoikoari otoitz
 Egin gabetanik,
 Ire ortzetatika
 Utzi nazan arren
 Ala, edo onela,
 Ni libre lenbaitlen.
 Itz oiek aditzean
 Nengoan pensatzen
 Zer gauzak Jainkoari
 Zaiozkan eskatzen.
 Sentitzen det onetan
 Negar inziria,
 Lasterka noa gora;
 Odolez bustia
 Topatzen det atsoa
 Etziñik lurrean,
 Alkitik eroria
 Sukal-bazterrean.
 Salto egiñ ondoren
 Gonatika gora,

(1) Samaniego-ren ipuia euskerara itzulua.

Arkakuso gaiztoa
Igo zan lepora.
Atzera egin nairik
Iges egiteko,
Eta gero lurrean
Oñakin iltzeko,
Erori ta jo zuan
Erruz su-burnia,
Eta idiki zion
Buruan zauria.
¡Orduko aren oju
Eta deadarrak!
¡Gañera ark egiten
Zituen negarrak!
Ordu bi guchienaz
Egon zan onela;
Zirudien larrua
Kentzen ziotela.
Negarrak utzi eta
Asten da atsoa;
Arra eta demoka,
Zeren kukusoa
Igesi joan zitzaion,
Eta arratsean
Beldur zan izan zezan
Berekiñ oean.
Au da gertatzen dana
Kristau askorekiñ,
Ezin duten orduan

Nai dutena egin;
Baña engañatutzen
Dirade gaiñoak,
Gizonak, agureak,
Andreak, atsoak,
Baldiñ uste badute
Gure Jaungoikoak
Entzungo dituela
Aien errezoak,
Igesi bidaltzeko
Udan kukusoak,
Ez badira garbitzen
Echeko zokoak.
Gure otoitzak dira
Gauza chit ederrak,
Ez ordea bagera
Otoitzle alferrak.
Errezoak egiten
Diran bitartean,
Jardun bear du beti
Bakoitzak lanean.
Ezbadegu ereiten
Soroan azia,
Ez zaigu etorriko
Zerutik garia;
Eta badaukatzigu
Zikiñak zokoak,
Ez zaizkigu faltako
Chimich-kukusoak.

